

Beregi Oszkár távirata a szabadtéri igazgatóságához

Madách Az ember tragédiája ma esti szabadtéri bemutatója alkalmából Beregi Oszkár, a Hollywoodban élő neves magyar színész táviratot intézett a Szegedi Szabadtéri Játékok igazgatóságához.

„Emlékezve az első szegedi szabadtéri előadásra, melyben magam is részt vettem — hangzik a 91 éves színész távirata — egész szívemből köszöntöm az utódokat, akik tovább viszik a nagy magyar műveltségét és jókívánságaimat küldöm diadalmas munkájukhoz.”

Beregi Oszkár, a meleghangú távirat küldője, 1935-ben a Tragédia Ádámjaként

lépett a Szegedi Szabadtéri Játékok közönsége elé. De más szálak is fűzik Szegedhez. Beregi Oszkár a múlt század végén a szegedi színház rendes tagja, később — a század első éveiben — a színház állandó vendége volt. Közvetlenül a felszabadulás után, 1945-ben pedig ismét az újjászervezett szegedi színház tevékeny tagja lett.

Vámos László, az idei Tragédia-előadás rendezője nemrégiben tett amerikai útján hollywoodi lakásában felkereste Beregi Oszkárt. A neves színésznek — színészi jubileumának 70. évfordulója alkalmából — a vasdiplomát adta át.

Nikolov az új szegedi szövőgyárban

Kedves vendége volt tegnap a déli órákban a Kenderfonó- és Szövőipari Vállalat központi gyára dolgozóinak. A Turandot ismeretlen hercege, Kalaf, illetve Nikola Nikolov bolgár művész látogatott el az üzembe Tari Jánosnak, a szabadtéri játékok igazgatójának kíséretében. A találkozó szíves, baráti légkörrel nemcsak a dolgozóknak, de Nikolovnak is bizonyára kedves emlék marad. Számtalan kérdésre hangzott el, s a világhírű énekes fáradhatatlanul válaszolt. Néhány kedves sort is írt az előkerült brigádnaplóba. Az üzemlátogatás során elismerően nyilatkozott a látottakról.

Az ÉDOSZ együttesének nagy sikere az újszegedi szabadtéren

Táncjelenet az együttes műsorából

Az idén tizenhetedik népi együttes, az ÉDOSZ Szeged nagyszabású bemutatót tartott a Szegedi Ünnepi Hetek alkalmából az újszegedi szabadtéri színpadon. A műsor iránti nagy érdeklődésre jellemző volt, hogy a nézőtér széksorai már jóval a kezdés előtt zsúfolásig megteltek, s a későjövőkből egész kis szívet alakult ki a széksorok két oldalán.

Az együttes meg is érdemelte ezt a nagy érdeklődést. Az ünnepi bemutató mintegy összefoglalója volt tízeves munkájuk legszebb eredményeinek, s annak a népi kultúrát ápolják és terjesztik. Mindennél ékebben bizonyították ezt az együttes új műsorai; igazolva, hogy a munka változatlanul friss és lendületes az együttesben, kifáradásnak, megterpanásnak nyoma sincs.

A műsor első felét jobbra régi számok alkották. Olyan nagyszerű régi számok szerepeltek benne,

mint Erkel—Mezey méltóságtejes Palotása, Mezey—Manninger Huszártánca, Steiner—Waldmann—Mezey szinte monumentális Szeged felőle. A táncok lendületes, erőteljes, s mégis pontos és árnyalt előadása szép sikert aratott, nemcsak az ÉDOSZ népi táncosainak jó munkáját, hanem azt is bizonyítva, hogy a népi indítékú és jellegű művészet iránti igény az utóbbi időben sem csökkent jelentősen.

A műsor második felét több kellemes meglepetést okozott. Ebben a részben mutatta be az együttes új számait. Elsőnek Waldmann—Mezey Eladósorban-ját láthatta a közönség. Ez a leánytánc székely motívumokból épül fel, s tulajdonképpen egy régi népszokás az alapja: az eladó lányok báli tánca. Steiner—Lutor Pocsaji legényese, a műsor második újdonsága, verbunkos ihletű tánckompozíció, abból az időből, amikor a verbunkos már elvesztette katonatoborzó jellegét és egyszerűen legénytáncá vált. A műsorzáró Pátfalvi szvit, Stanics—Lutor és Mezey munkája, szvitszerű összeállítás egy készülő nagyobb munkából, az Apátfalvi disznótorosból.

Két tápai népdalcsokrot is hallottunk a műsorban. Anyagukat ugyan már az együttes régebbi műsoraiból ismertük, mostani szellemi összeállításuk azonban sok új vonással gazdagította a régebbi anyagot.

Közreműködött a műsorban az együttes Waldmann József vezette kamarakórusa, 8 tagú népi zenekara Kovács József és 7 tagú citerazenekara Budai Sándor vezetésével.

Nagy sikert arattak a szölisták, Bús Ferencné és Pávó Ferenc, valamint a Szegeden először színpadra lépő két fiatal énekes, Kállay Klára és Nagy Sándor.

ESTÉK A TÉREN

Szegedi színészek a Tragédiában

A szabadtéri játékok felújítása óta a nagynevű karriermesterek, rendezők és vendégművészek mellett újrólétre nagyban hozzájárulnak az előadások sikeréhez a Szegedi Nemzeti Színház művészei is. Többben vesznek részt az idei ünnepi játékok egyetlen prózai darabjának, Madách Az ember tragédiájának színrevitelében is.

A színész bibliája

Pagonyi Nándor már hatodik éve játssza a Tragédia legkülönbözőbb epizód szerepeit. Az idén mint a prágai szín első udvaronc, a londoni szín bábjátékosa, s a falanszter Luther-je lép színpadra. Arra a kérdésre, hogy mi az ami itt tartja, így felel:

— A Tragédia a színész bibliája. Már a főiskolán megismerkedtünk vele, kös-toltattuk az ízet, végigjárt-hattuk szinte minden szerepét. S hogy azóta sem tudtam betelni vele, annak az az oka, hogy számomra a Tragédia olyan, mint egy csodálatos zenemű, melyet menél többször hallgat az ember, annál tökéletesebben bontakozik ki igazi szépsége.

Minden évben más

Kovács János „legtesthezálóbb” szerepe talán az eszkimó, az északi színben. De a legkedvesebb az öreg Crispos, akit Miltiades tett rabszolgából szabad emberre, s aki mégis jótévője ellen szavaz.

— Egy egész sorstragédia van abban az egy mondatban, amivel ez a szerencsétlen ember igyekszik tettet menteni — mondja Kovács János. — S mindezt egy perc töredéke alatt kell megéreztetni a nézővel. Azt hiszem, minden színész számára érdekes, izgató, s nem utolsósorban nagyon tanulságos egy-egy ilyen feladat.

Crispos és az eszkimó mellett mint Robespierre-t, udvaroncot, s a londoni szín első munkását látjuk majd a színpadon Kovács Jánost.

— Mi az oka annak, hogy ezek között egy sincs a tavalyi, s az azelőtti Tragédia szerepeiből?

— Vámos László, a darab rendezője döntött úgy, hogy senki ne játssza az előző években már megszokott, jól ismert szerepeket. Ezzel is kerülvén az elme-hatásvesztés, új szövegmondás veszélyét.

Akit a monumentalitás köt le

— Engem a Dóm téri színpad újszerűsége, monumentalitása és Vámos László rendezői varázsa vonzott a Tragédiába — mondja Kiss Gábor. — Négy epizód-szerepet játszom: a prágai szín negyedik udvaroncát, a

párizsi szín első újoncát, a londoni szín elitét, s a falanszter Cassiusát. Az igazán élmény azonban számomra mégis az, hogy belülről figyelhetem, s láthatom, hogyan születik meg, hogy alakul napról napra ezen az óriási színpadon egy igazi Tragédia.

Öt epizód szerep

Az első színben Mihály főangyal, a prágai színben harmadik udvaronc, a párizsi színben márkí, a londoni színben zenész, s a falanszterben Platon-ként találkozik Szabó Kálmánnal. Kevés epizodista talált annyira szerepére, illetve kevés epizódfigura talált annyira gazdjára, mint Szabó Kálmán és ezek a szerepek.

— Hogy melyiket játszom a legszívesebben? Kétségtelenül a márkí. Mert ebben a szerepben a világi-tás és az egész színpadi szituáció révén megszűnik az a szorongó érzésem, hogy nem tudom „betölteni”, élettel telíteni ezt az óriási színpadot.

Az athéni és bizánci szín polgára, s a prágai szín első udvaroncát után az idén a londoni színben mint második gyáros szerepel Károlyi István, a Szegedi Nemzeti Színház közel egy éve nyugdíjas tagja is. Mikor benyitunk hozzá, épp a fővárosi lapokat böngészi.

— Azt hiszem, az idei szabadtéri játékok előadásai színvonal és monumentalitás terén egyaránt olyanok lesznek, mint amilyenek már ezeltől hat évvel is szeretnénk volna látni őket.

Mikor szerepéről kérdezzük, így válaszol:

— Az én szerepem elenyészően kicsi, szinte jelentéktelennek látszó pont a Tragédia hatalmas tömegében. Én azonban örömmel és nagy szeretettel játszom, mert az a meggyőződésem, hogy egy darab sikeréhez ezek az apró pontok is nagyban hozzájárulnak.

Nagy Katalin

JÖN A VÍZ!

Árvízi katonafilm készül Tápén

Az utca megelevenedik. Az emberek erőt vesz a menekülés rettegése. Ré-mült arcok, ijedt kiáltások.

— Jön a víz! Emberek meneküljünk! Jön a víz!

A sáros, szűk kis falusi utcán bútorokkal megrakott szekerek zörögnek. Két oldalt, a foghíjas járdán, menekülő népek. Asszonyok, férfiak, gyerekek. Van, aki — mint egyetlen kincsét — a szentképet menti, van, aki nehéz batyut cipel a hátán. A fűtécából teherautó kanyarodik a menekülő-külök utcájába. A homok-zsákokon katonák ülnek. A gáthoz igyekeznek az autók.

— Újra kérem az egészet — intézkedi Lestár János rendező az út közepén, a felvevőgép mellől.

Az emberek visszaindulnak kijelölt helyükre. A locsolóautó pedig újra el-árasztja vízzel a gödrös kocsut.

Két jellem drámája

Tapé apraja-nagyja itt szorong, nézelődik az Ady Endre utca és Tancsics Mihály utca környékén. Nagy esemény ez a nap a község életében. Itt forgaja a Magyar Filmgyártó Vállalat Katonai Stúdiójának stábjára a Kabala című filmet. Lestár János rendezővel a próbák és a felvételek szünetében lehet csak szót váltani.

— Két ember drámája ez a film — mondja. — Egy hetyke, magabiztos és egy csendes, szerény katona ka-

tarzisa. Mindennek még drámaibb színezetet ad az a tény, hogy az árvíz idején játszódik történetünk. A sa-játos drámai szituációban végül mindketten rádöbbennek a közösség igazi, összetartó szerepére. Katonafilm lesz, a filmszínházak is bemutatják. Illés Mihálynak, a Katonai Stúdió vezetőjének köszönhető, hogy ilyen jellegű film is közönség elé kerül. Célja, hogy nagy játékfilmben is megismerkedjen a közönség honvédségünk mindennapos életével, helytállásával. Ez a kis köz-ség ideális környezetet nyújt a film elkészítéséhez.

A beszélgetés félbeszakad. Glósz Róbert, a rendező munkatársa újra indítja a próbát. Az utca ismét megelevenedik.

Fiatal színészek találkozója

Féresző ház udvarán már rendelkezik a kellékes. A következő jelenet színhelye az udvar. Itt gyülekeznek a színészek is. Ismerős arcok tűnnek fel. Öreg csizmás parasztsáccal fiatal asszony beszélget. Marosi Károly az öreg paraszt, a fiatal asszony pedig Högye Zsuzsa. A pítvarban Kerpely Judit nézelődik a háziakkal. A felvétel közben véget ér.

A film két főszereplője Csikos Gábor, a Szegedi Nemzeti Színház tagja és Kovács István harmadéves főiskolai hallgató. Rajtuk kívül a szegedi színházról

A vidámság mindenkinek szól

— a karnevál mindenkié

Ki látott már valódi szörnyet? Hogy olyan nincs is, legfeljebb a mesék birodalmában? Éppen ez az: a mesék birodalmába visz el mindenkit vasárnap este a KISZ nagy karneválja, nézőket, résztvevőket egyaránt. A 23 méter hosszú csodaszörnyet — bizonyára össze is köti valami távoli rokonság a Turandot papírsárkányával — a Csongrád Mezei Építőipari Vállalat fia-

taljai vezetnek végig a városban. Ők ám a bátor fiúk.

Már miért ne lennének bátrak, amikor ott lesz kéznél tíz olyan nyalka huszár, hogy János vitéz is megirigyelhetné piros mentéjükkel meg táncoló paripájukat! A huszárok a MEDOSZ fiataljai. A tíz húsver ló mellett pedig majd ficánkolódik egy délceg faló is, kétszer akkora, mint amazok.

Hogy mi lesz még? Tesék eljönni és megnézni! Hely van sok az út két oldalán, a Párizsi körúttól a Kossuth Lajos sugárúton, a Széchenyi téren, a Kállay Ödön utcán, a hídon, a Vedres utcán, az Ogyesszai körúton, a Bérkert utcán át, egészen a Liget végéig.

Ezen a helyen lesz csak vége a vidám, színpompás, me-sebéli menetnek. A karnevál vasárnap este 6 órakor kezdődik.

Aztán meg ne ijedjen senki a kendergyariak tréfás hirdetőkocsijától, mert az már ma este járja a várost.

A hívogató csim-bum mindenkinek szól, mert a karnevál is mindenkié!

— ér

A Szegedi Konzervgyár

általános iskola VII., VIII. osztályát végzett lányok

azonnali belépéssel felvesz

4 órás munkára. Jelentkezés a vállalat munkaügyi osztályán reggel fél 7 órától délután 15 óráig

x S 107 802